

FARKAS LÁSZLÓ

Alkonyati csodálat

Nézd, nézd, amott fön­n lán­gban áll a hegy!
A megtérő nap bíbor-tiszta vére,
Mint izzó láva, tűzben mossa meg,
S a szőlőtőkék csúcsa mintha égne.

Meleg, csodás a táj, ölel, babusgat,
Füvek szagát s langy tej szagát kavarja
Az esti szél, és halk neszszel lecsúsztat
Egy levelet az erjedő avarra.

A völgyekben már kékes félhomály
Settenkedik, s a bokrok közt tanyát lel.
Szíved dobog. Hogy hazád ez a táj,
— Te költő vagy — hát mondd, hogy mondanád el?

Hallgatsz? ... Ne szólj! A szó csak tarka játék.
Amott egy ember ballag a tanyáról,
Szótlan magyar, de lelkében a tájék
Tündöklő fényű csillaga világol.

LÓDI FERENC

Roham előtt volt...

Roham előtt volt, — emlékszem a nyárra,
forró volt, szinte égetett a föld,
A kukorica szökkent otthon szárba:
jaj, még kiég­het! — ez a gond gyötört.

Roham előtt volt, villanásnyi percek
káprázatán az Alföld tűnt elém.
A homlokomról kis gyöngyök peregtek,
— felhő se volt a Bakony peremén.

Parthoz lapultam, 'széles volt az árok,
szeder hasalt a kökénytő alatt.
s egy hőscincér a csöndbe belerágott,
a csöndbe, mely feszesen rámtapadt.

Kézem fején a pattanásig kéklelt
az ér, úgy fogtam át hű fegyverem.
Aztán — roham! — a lendület kitépett,
s a táj, éreztem, ott zúdul velem.